

Vi vide, at man her saavel som andre Steder bliver ved at dreje den militære Skruer, og den har ingen Ende, og vi maa befrygte, at der aldrig vil være Udsigt til nogen Ende paa Udgifterne til militære Øjemed. Den højtærede Forsvarsminister omtalte bl. a. Svejts' Udgifter paa det militære Omraade. Han siger, at Svejts siden 1885 har anvendt 15—16 Mill. Kr. til Befæstningsanlæg ved St. Gotthard og Rhône, og alene i Aarene 1901—8 er dets ordinære Budget steget fra 20½ til 27 Millioner. Jeg ved egentlig ikke, hvorfor Ministeren bruger dette Bevis for de store Udgifter, som andre Lande yde til deres Forsvar. Det er jo akkurat det samme herhjemme. Københavns Befæstning har i det samme Tidsrum kostet betydeligt mere end 20 Millioner, og vort ordinære Budget er steget fra 1901 til nu fra 19 til 26 Millioner. Forholdet er altsaa herhjemme akkurat det samme som det, der paa vises for Svejts' Vedkommende. Naar man nævner Svejts her, er det, for at det skal se ud, som om vi have været saa karrige herhjemme, og det have vi jo slet ikke, der er ikke vist Karrighed hverken fra Regeringens eller Regeringspartiets Side; thi vi ere voksende ret godt op sammen med de øvrige Stater.

Der er blevet sagt adskilligt om det Forslag, vi have forelagt. Man har kaldt det Fantasteri, man har ment, at den Slags Forslag burde ikke en Gang være fremkommen. Det ærede Medlem fra Maribo (Chr. Reventlow) sagde, at naar et saadant Forslag blev kendt for andre Landes Arbejdere, vilde det blive mødt med Latter. Men det ærede Medlem ved jo meget godt, at denne alvorlige Sag er bleven drøftet paa den internationale Kongres i Stuttgart, hvor alle de Landes Arbejdere, der var repræsenterede paa denne Kongres, have vist Sympati for denne Sag og lovet hinanden at arbejde videre derpaa. Det er ham jo ikke ukendt. Er der noget, man følger, er det Socialdemokraternes Kongres, og man smiler ikke deraf, men det ærede Medlem tror, han kan gøre Grin og Løjer med det naar det forelægges her i Tinget. Men det var jo heller ikke vort Forslag alene, han omtalte paa en saadan Maade, det var ogsaa andres Forslag, der var forvrølede. Jeg vil nu ikke sige, at han selv forvrølede sig, men alligevel var der ikke megen Alvor i den Kritik, han førte.

Det er nu ikke mærkværdigt, at Arbejderne efter de sidste Erfaringer fra Krigene ere blevne klogere. Det er gaaet

dem som Forsvarsministeren, han er ogsaa bleven klogere, men det er i modsat Retning. Det er ganske naturligt, eftersom Arbejderne, der gennem det fysiske Arbejde ere Bærerne af Samfundet, baade personlig og økonomisk komme til at bære de store Udgifter ved en Krig. Jeg skal blot her nævne et Land, hvor Arbejderne have lært overordentlig godt af den sidste store Krig, det er Rusland. Der have Arbejderne efter den russisk-japanske Krig faaet den Erfaring, at med de Mordredskaber, man har nu, bliver Krigen mere og mere en Umulighed. Efter Krigens Ophør have Arbejderne yderligere faaet at vide, at hensynsløse Leverandører have begaaet de største Bedragerier og Skurkestreger ved deres Leverancer til den russiske Hær. Det var ikke nok, at Soldaterne laa nede ved Forterne, udsatte for Fjendens Kugler og Grånater og andre Sprængstoffer, men store Dele af Armeen laa paa Sygelejet paa Grund af de fordærvede Fødevarer, der var sendte til dem. Man læser nu af og til i Pressen om, hvorledes der er begaaet Bedragerier af den ene Leverandør af Krigsmateriel efter den anden. Dette har ogsaa svækket Forsvaret for den russiske Armé. Naar slige Ting komme for Dagen, er det naturligt, at Arbejderne, der ere mest udsatte for Ødelæggelse, baade økonomisk og personlig, ved Krigen, ikke i Længden kunne vedblive at interessere sig for denne.

Arbejderne vide for øvrigt ogsaa, at de, der i Fredens Tid, i det daglige Liv ere Udbytningsobjekter, at det er dem, der skulle forsvare Overklassens Interesser med Vaabenmagt. Man har talt saa meget om, at Arbejderne skulle forsvare deres Fædreland. Der er fra mine Partifællers Side her i Salen sagt saa meget om, hvad Arbejderne lide i deres Fædreland; eet vide vi, at det, som disse Lovforslag saavel som de mange Millioner Kroner, der gaa til vort Hærvæsen og Militarisme i det hele taget, tilsigte, er i Overklassens Interesse og slet ikke i Arbejdernes. Thi Arbejderne have ogsaa høstet den Erfaring, at man bruger Militæret i økonomiske Kampe mod Arbejderne. Det kan ikke fragaas. Vi kende det selv herhjemme i vort Land. Vi kende det fra 1872, hvorledes man kommanderede Militæret ud ved et fredeligt Møde, der blev afholdt vedrørende en Strejke. Den Tid vil sandsynligvis komme, hvor Kampen tilspidtes mere og mere mellem Arbejderne og Kapitalisterne eller Overklassen, mel-